

Arrest

nr. 109 815 van 16 september 2013
in de zaak RvV X/ II

In zake: 1. X
2. X
handelend in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige dochter X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Servisch nationaliteit te zijn en die handelen in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige dochter X, op 14 juni 2013 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 3 mei 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf, in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ongegrond wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 juli 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 september 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. GOBERT, die loco advocaat S. CARTON verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat S. MATROYE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Tweede verzoekende partij diende op 7 september 2009 een asielaanvraag in.

1.2. Eerste verzoekende partij, die verklaarde op 10 januari 2010 het Rijk te zijn binnengekomen, diende op 11 januari 2010 een asielaanvraag in.

1.3. De adjunct-commissaris generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 22 september 2010 ten aanzien van beide verzoekende partijen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Tegen deze beslissingen stelden verzoekende partijen elk afzonderlijk een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.4. Bij arrest nr. 51 972 van 29 november 2010 weigerde de Raad tweede verzoekende partij de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

1.5. De Raad weigerde bij arrest nr. 53 933 van 27 december 2010 ook eerste verzoekende partij de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

1.6. Verzoekende partijen dienden via een op 5 januari 2011 gedateerd schrijven een aanvraag in om, in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.7. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid nam op 27 januari 2011 de beslissing waarbij de aanvraag van verzoekende partijen om, op medische gronden, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd onvankelijk wordt verklaard.

1.8. Op 29 oktober 2012 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing waarbij aanvraag van verzoekende partijen om, op medische gronden, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd ongegrond wordt verklaard en de beslissingen tot afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten. Verzoekende partijen stelden tegen de beslissing waarbij hun verblijfsmachtigingsaanvraag ongegrond wordt verklaard een beroep in bij de Raad.

1.9. Verzoekende partijen dienden bij aangetekend schrijven van 31 december 2012 een tweede aanvraag in om, in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.10. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 4 maart 2013 de beslissing waarbij de tweede aanvraag van verzoekende partijen om, op medische gronden, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd onontvankelijk wordt verklaard en de beslissingen tot afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten met inreisverbod. Verzoekende partijen stelden tegen deze beslissingen een beroep in bij de Raad.

1.11. Bij arrest nr. 100 383 van 2 april 2013 vernietigde de Raad de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 29 oktober 2012 waarbij de eerste aanvraag van verzoekende partijen om, op medische gronden, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd ongegrond wordt verklaard.

1.12. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 2 mei 2013 de beslissing tot intrekking van de beslissing van 4 maart 2013 waarbij de tweede aanvraag van verzoekende partijen om, op medische gronden, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd onontvankelijk wordt verklaard en van de beslissingen tot afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten met inreisverbod.

1.13. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 3 mei 2013 een nieuwe beslissing waarbij de eerste aanvraag van verzoekende partijen om, op medische gronden, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd ongegrond wordt verklaard. Deze beslissing, die verzoekende partijen op 17 mei 2013 werd ter kennis gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 06/01/2011 bij aangetekend schrijven bij onze diensten werd ingediend door :

[D.D.] [...]

[T.S.] [...]

+dochter

[D.A.] [...]
nationaliteit : Servië
[...]

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, aanvraag die door onze diensten ontvankelijk werd verklaard op 27/01/2011, deel ik u mee dat dit verzoek ongegrond is.

Reden:

Het aangehaalde medisch probleem van [D.D.] [...] kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen.

De arts-adviseur stelt in zijn verslag dd. 03/05/2013 vast dat het voorliggende medische dossier niet toelaat het bestaan vast te stellen van een actuele graad van ernst zoals vereist door artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens, zoals geïnterpreteerd door het Europees Hof van de Rechten van de Mens. Hij komt dan ook tot de conclusie dat uit de beschikbare medische gegevens niet blijkt dat er sprake is van een directe bedreiging voor het leven van betrokkene; er is geen enkel vitaal orgaan aangetast. De medische problematiek vormt tevens geen direct risico voor de fysieke integriteit, of voor een onmenselijke en vernederende behandeling, wanneer er geen adequate medische zorgen zijn in het land van herkomst of het land van verblijf van betrokkene. Het gaat in casu niet om een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van voornoemd artikel (zie gesloten omslag in bijlage).

Derhalve

1) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of

2) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM)."

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekende partijen werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van verzoekende partijen te leggen.

3. Over de ontvankelijkheid

Verwerende partij betwist de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing. Uit hetgeen hierna volgt zal blijken dat de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring samen dienen te worden behandeld, aangezien het beroep tot nietigverklaring slechts korte debatten vereist. In die omstandigheden is het niet nodig om de opgeworpen exceptie te onderzoeken.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. Verzoekende partijen voeren gespreid over drie middelen, die samen kunnen worden behandeld, de schending aan van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de

Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Zij verschaffen volgende toelichting:

[...]

[...] De arts-attaché stelt in zijn beslissing dat uit de beschikbare medische gegevens niet blijkt dat er sprake is van een directe bedreiging voor het leven van verzoekende partij. Daarnaast stelt de arts-attaché dat er ook psychiatrische begeleiding zou nodig zijn, maar hij kan op basis van de attesten niet duidelijk uitmaken over wat het precies gaat.

Artikel 9ter, vijfde lid luidt immers als volgt:

‘De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen’

De arts-attaché is dus bij twijfel gemachtigd een bijkomend onderzoek of bijkomend advies in te winnen.

De arts-attaché schrijft in haar advies het volgende [...]:

‘Er zou tevens psychiatrische begeleiding nodig zijn maar op basis van de attesten wordt er geen aandoening gepreciseerd. Bijgevolg wordt er geen aandoening weerhouden.’

Het is voor de arts-attaché dus niet duidelijk waarover ‘het’ precies gaat. Nochtans kan de art-attaché - zoals gestipuleerd in artikel 9ter, vijfde lid een bijkomend onderzoek of bijkomend advies inwinnen, als hij dit nodig acht.

Het is voor de verzoekende partij dan ook een raadsel waarom de arts-attaché ver[z]aakt heeft dit bijkomend onderzoek uit te voeren als het voor hem niet duidelijk was waarover het precies ging.

Dergelijk manier van handelen en redeneren kan uiteraard niet getolereerd worden. Bovendien werd er letterlijk in het medisch certificaat weergegeven dat verzoekende partij nood heeft aan levenslange opvolging en ambulante zorgen.

De manier waarop de verwerende partij alles naar zijn hand zet door zelfs een doktersadvies links te laten liggen, valt gewoon niet te begrijpen door de verzoekende partij.

In die zin is de materiële motiveringsplicht, artikel 9ter en het zorgvuldigheidsbeginsel dan ook geschonden.

[...] Het is bovendien onredelijk van verwerende partij om op basis van de aanvraag van verzoekende partij haar aandoeningen als “ernstig” te beschouwen doch deze aanvraag ongegrond te verklaren op grond van de loutere vaststelling dat verzoekende partij nagelaten heeft om nog meer recente medische informatie aangaande de aandoeningen van haar verstrekt te hebben, gezien de verwerende partij zelf het tijdstip van beoordeling van de medische attesten bepaalt, er aan de verzoekende partij nooit gevraagd werd om recente informatie over te maken en ze evenmin uitgenodigd werden zich aan te melden bij de DVZ-arts voor bijkomend onderzoek terwijl uit de betrokken medische attesten niet blijkt aandoeningen van verzoekende partij, tijdelijke aandoeningen zijn, aandoeningen die slechts tijdelijke opvolging behoeven, op korte termijn geneesbare aandoeningen zijn of aandoeningen waarvoor de behandeling op korte termijn kan worden stopgezet.

De DVZ-arts moet een medisch advies geven dat zich niet mag beperken tot de vaststelling dat er geen medisch probleem is of noodzaak tot behandeling of opvolging omdat er geen aanvullende medische documenten zijn

Om deze redenen is het hoogst onredelijk van verwerende partij om de aanvraag louter om deze reden ongegrond te verklaren.

Ter zake kan verwezen worden naar arrest 79 973 van Uw Raad d.d. 23 april 2012 en arrest 40 475 d.d. 19 maart 2010.

[...] Tevergeefs zal de verwerende partij opwerpen dat het de enkele verantwoordelijkheid van verzoekende partij is om haar aanvraag te actualiseren.

Wanneer verwerende partij stelt dat de bewijslast van een aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet op de verzoekende partij rust en dat zij gehouden is om zijn medische problemen aan te tonen met actuele medische attesten, wijst Uw Raad er terecht op dat de DVZ -wanneer de arts in zijn advies expliciet heeft gesteld dat er sprake is van een ernstige aandoening - quod in casu -, maar dat hij niet bij machte is "de noodzaak van een behandeling in te schatten, noch de beschikbaarheid ervan te beoordelen in het land van oorsprong of verblijf van de betrokkene", [...] de aanvraag niet zomaar [...] kan afwijzen louter omwille van een gebrek aan informatie over de evolutie van deze ernstige aandoening. (RvV 78.847, 5 april 2012).

Verzoekende partij verwijst dan ook naar RvV 78.847, 5 april 2012, en vraagt Uw Raad, teneinde de eenheid in rechtspraak te houden, ook deze argumentatie te willen toepassen in deze zaak en de bestreden beslissing te vernietigen.

[...] Verzoekende partij is tevens van mening dat het zorgvuldigheidsbeginsel overvloedig geschonden is in de thans bestreden beslissing.

Ten eerste werd de verzoekende partij bij onduidelijkheid niet onderzocht (Cf. supra).

Ten tweede blijkt nergens uit de thans bestreden beslissing dat verwerende partij rekening heeft gehouden met de aanvulling van 31 december 2012.

Bovendien kan verzoekende partij met zekerheid zeggen dat verwerende partij niet de moeite genomen heeft om het dossier van verzoekende partij volledig te bekijken, aangezien de psychiatrische begeleiding die niet gepreciseerd zou zijn volgende de verwerende partij, uitvoerig besproken wordt in de aanvulling van 31 december 2012.

Het verzoekschrift dd. 31 december 2012 vermeldt uitdrukkelijk dat verzoekende partij ernstig ziek is. De behandelende arts stelt zelf dat de aandoeningen van een zeer ernstige graad is en dat de er zware nood is aan medicatie en opvolging. Het posttraumatisch stresssyndroom uit zich in angstaanvallen. Om de ernst van de aandoeningen te benadrukken, schreef de behandelende arts (Dr. [L.R.]) nog een begeleidende brief betreffende verzoekende partij:

We vernemen dat patiënt van advocaat verandert omdat [hij] de vorige weinig kon bereiken. Hij kreeg namelijk een negatief advies van de commissie. Het bleek dat zijn vorig advocaat papieren niet meer zou hebben doorgestuurd sinds 2010.

Patiënt is hiervan helemaal onder de indruk. We noteren dat hij hier ondertussen goed bekend is, wegens een spanningssyndroom en posttraumatisch stressdisorder.

Patiënt is in de buik geschoten door Servische wildebrassen die het gemunt hadden op zijn vrouw die van Roma afkomst is. Sindsdien wil hij absoluut niet meer terug naar het oude Joegoslavië.

Patiënt woonde in Belgrado maar voelde zich daar totaal onveilig. Bendes fascisten zwerven door de stad en bedreigen mensen.

Zijn vrouw is nochtans een zeer verstandige dame die blijkbaar gestudeerd heeft en hem uitvoerig kan steunen.

Patiënt punt zich uit in psychosomatische klachten die deels ook een objectieve basis hebben gezien, de objectieve schotwonden in de buik. Patiënt onderging talloze operaties. Hij is nu nog steeds in behandeling bij onze internisten (Dr. [B.]).

Patiënt neemt ondertussen nog Cymbalta 60 mg, Deanxit 3 x 2 pd; Dogmatil 200 3 x 1/4; Imodium instant 2 mg 2 pd; Lormetazepam 2 mg 1 pd; Questran 4 g 1 pd; Spasmomen 40 3 x 1 pd; Stilnoct 10 mg.

In die zin meent de verzoekende partij dan ook dat de thans bestreden beslissing het zorgvuldigheidsbeginsel veelvuldig schendt.

[...] Bovendien heeft verzoekende partij aan de verwerende partij steeds duidelijk gemaakt dat zij niet naar Servië terug kan omwille van het feit dat er geen adequate zorg aanwezig is in haar land van herkomst.

De verwerende partij kan onmogelijk beweren dat zij dit standpunt van verzoekende partij niet zo zou begrepen hebben.

De materiële motiveringsplicht en het artikel 9ter Vreemdelingenwet zijn in diezelfde zin geschonden omdat helemaal niet blijkt dat in Servië de nodige medische zorgen beschikbaar en toegankelijk zijn, waardoor verzoekende partij niet zou onderworpen worden aan een onmenselijke of vernederende behandeling.

Verder maakt het gebrek aan een adequate behandeling in Servië, een schending van artikel 3 EVRM uit.

Een eventuele uitwijzing van de verzoekende partij zou tot gevolg hebben dat artikel 3 EVRM wordt geschonden. Artikel 3 EVRM verbiedt dat een persoon wordt onderworpen aan foltering of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. De uitwijzing van een zieke naar een land waar onvoldoende medische voorzieningen voorhanden zijn, kan dergelijke behandeling uitmaken.

In die zin strijdt de bestreden beslissing dan ook met de materiële motiveringsverplichting, artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en artikel 3 EVRM.

[...]

[...] Bovendien blijkt uit de thans bestreden beslissing en het advies van de arts- adviseur dat hij van mening is dat een ziekte enkel een reëel risico kan inhouden voor het leven of de fysieke integriteit als de aandoening direct levensbedreigend zou zijn.

De thans bestreden beslissing stelt het volgende:

“Hij komt dan ook tot de conclusie dat uit de beschikbare medische gegevens niet blijkt dat er sprake is van een directe bedreiging voor het leven van betrokkene; er is geen enkel vitaal orgaan aangetast. De medische problematiek vormt tevens geen direct risico voor de fysieke integriteit, of voor een onmenselijke en vernederende behandeling, wanneer er geen adequate medische zorgen zijn in het land van herkomst of het land van verblijf van betrokkene.”

De arts-adviseur stelt het volgende:

“Dit medisch dossier laat niet toe het bestaan vast te stellen van een graad van ernst zoals vereist door artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens, zoals geïnterpreteerd door het Europees Hof van de Rechten van de Mens dat een aandoening eist die levensbedreigend is gezien de kritieke gezondheidstoestand of het zeer vergevorderd stadium van de ziekte. (EHRM 27 mei 2008, Grote Kamer, nr. 26565105, N V. United Kingdom; EHRM 2 mei 1997, nr. 30240/96, D. v. United Kingdom.).

De in deze medische attesten beschreven aandoeningen kunnen niet beschouwd worden als direct levensbedreigende aandoeningen.

Uit de beschikbare medische gegevens blijkt geen aandoening die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling in het herkomstland is. ”

[...] De stelling van verwerende partij dat een vreemdeling enkel in aanmerking komt voor een regularisatie ex artikel 9ter Vreemdelingenwet als hij/zij aan een levensbedreigende ziekte lijdt, is incorrect.

Vooreerst kan er verwezen worden naar de tekst van artikel 9ter zelf (3), waarin letterlijk wordt bepaald dat artikel 9ter Vreemdelingenwet ook van toepassing is op een ziekte die een reëel risico inhoudt op

onmenselijke en vernederende behandeling doordat er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst.

Artikel 9ter, §1, eerste lid, van de vreemdelingenwet is van toepassing op de volgende drie gevallen:

- (1) Op een ziekte die een reëel risico is voor het leven van de patiënt of*
- (2) Op een ziekte die een reëel risico is voor de fysieke integriteit van de patiënt of*
- (3) Op een ziekte die een reëel risico inhoudt op onmenselijke en vernederende behandeling doordat er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst*

Over deze laatste (3) werd in de thans bestreden beslissing niet gemotiveerd omdat de arts-adviseur stelt dat de ziekte niet DIRECT bedreigend zou zijn. Dit is niet correct.

Uit artikel 9ter, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet kan immers niet afgeleid worden dat indien een vreemdeling niet lijdt aan een ziekte die direct levensbedreigend is de toepassing van dit artikel wordt uitgesloten.

In die zin is het artikel 9ter Vreemdelingenwet manifest geschonden - deze omstandigheid volstaat an sich reeds om de bestreden beslissing te vernietigen.

[...] Uw Raad vernietigt dan ook consequent weigeringsbeslissingen van verwerende partij inzake medische regularisatie-aanvragen (artikel 9ter Verblijfswet), als de weigering alleen gebaseerd is op een advies van de DVZ arts dat de ziekte niet "direct levensbedreigend" is.

Quod in casu - cf. tekst bestreden beslissing.

[...] Uw Raad stelt immers terecht dat de beslissingspolitiek van verwerende partij in deze uitgaat van een foute interpretatie van de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) én van een te beperkte lezing van artikel 9ter zelf. Dat bevestigde Uw Raad in arrest nr. 93.870 d.d. 18 december 2012.

Ook zeer recent bevestigde Uw Raad nog deze lijn (een andere interpretatie dan diegene die Uw Raad thans aanhoudt is immers per definitie strijdig met artikel 9ter)

Ter zake wenst verzoekende partij te verwijzen naar een recent RvV arrest 100 383 dd. 2 april 2013.

Uw Raad was van mening dat de arts-adviseur de rechtspraak van het EHRM inzake artikel 3 van het EVRM bij de verwijdering van zieke vreemdelingen te beperkend interpreteert door enkel te onderzoeken of de aandoening direct levensbedreigend zijn, zonder verder onderzoek naar de mogelijkheden van een behandeling in het land van herkomst:

[...]

Aldus blijkt dat de ambtenaar-geneesheer door enkel te onderzoeken of de aandoeningen direct levensbedreigend zijn, zonder verder onderzoek naar de mogelijkheden van een behandeling in het land van herkomst, de rechtspraak van het EHRM inzake artikel 3 van het EVRM bij de verwijdering van zieke vreemdelingen, te beperkend interpreteert.

[...] In die zin strijdt de thans bestreden beslissing met artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, artikel 3 EVRM en de materiële motiveringsplicht.

[...] Uw Raad stelt dan ook terecht vast dat art. 9ter, §1, eerste lid, Vw niet (alleen) verwijst naar artikel 3 EVRM of naar een levensbedreiging, maar van toepassing is op 'drie verschillende situaties', namelijk op een ziekte die, wanneer er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst of het land van verblijf:

*ofwel een reëel risico inhoudt voor het leven,
ofwel een reëel risico inhoudt voor de fysieke integriteit,
ofwel een reëel risico inhoudt op onmenselijke of vernederende behandeling.*

Uw Raad stelt dan ook terecht dat de hoge drempel van de EHRM rechtspraak over artikel 3 EVRM geen afbreuk kan doen aan de duidelijke wetsbepaling van artikel 9ter Vw. Artikel 9ter Vw biedt een

ruimere bescherming dan direct levensbedreigende ziektes. De artsen van verwerende partij moeten dus een ruimer onderzoek doen, en de beslissingen moeten ruimer gemotiveerd worden op dit punt.

Ter zake wordt dan ook verwezen naar de verschillende recente arresten waarin Uw Raad beslissingen van verwerende partij (zowel onontvankelijk als ongegrond verklaringen van 9ter aanvragen) vernietigt: RvV nr. 92.258 van 27 november 2012 - RvV nr. 92.397 en RvV nr. 92.444 van 29 november 2012 - RvV nr. 92.661 van 30 november 2012 - RvV nr. 92.863 van 4 december 2012 - RvV nr. 96.671 van 7 februari 2013.

[...]

[...] Artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen luidt als volgt:

Art.2. De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd.

Art. 3. De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moeten afdoende zijn.

Artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen creëert dus plichten voor het bestuur op het epistemologische vlak van de besluitvorming.

De formele motiveringsplicht impliceert dus dat de formulering van de beslissing de juridische en feitelijke motieven moet bevatten die het bestuur overwoog bij het nemen van haar beslissing.

De formele motiveringsplicht geeft dus vorm aan de ratio cognoscendi van het besluit.

Met andere woorden: de formele motiveringsplicht verandert niets aan de wezenlijke voorwaarden waaraan een besluit ingevolge de materiële motiveringsplicht dient te voldoen, maar verplicht een bestuur om de wezenlijke voorwaarden van deze beslissing afdoende te expliciteren aan de bestuurde. Cf. daaromtrent MAST, DUJARDIN, VAN DAMME en VANDE LANOTTE:

Voor de inwerkingtreding van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen gold het principe dat de motieven op grond waarvan de bestuurshandelingen werden genomen weliswaar zowel in rechte als in feite toelaatbaar moesten zijn (materiële motivering), maar in beginsel niet opgenomen dienden te worden in de bestuurshandeling zelf (formele motivering). De wet van 29 juli 1991 heeft hierin een fundamentele wijziging gebracht. Voortaan moeten de bestuurshandelingen met individuele draagwijdte formeel gemotiveerd worden, tenzij een door de wet bepaalde uitzondering van toepassing is.

Het normdoel van de formele motiveringsverplichting bestaat er dus de bestuurde in staat te stellen de beslissing (feitelijk en rechtelijk te begrijpen)

De formele motiveringsplicht impliceert echter geenszins dat het bestuur in zijn motivering naar elk feitelijk en juridisch detail uit het administratief dossier van betrokkene dient te verwijzen. Het bestuur moet in zijn besluit de feitelijke en juridische motieven vermelden die aan zijn besluit ten grondslag liggen maar moet niet opnieuw het gehele bewijs voeren dat aan de grondslag van zijn besluit ligt. Indien men het voorwerp van de formele motiveringsplicht te extensief interpreteert dan zou er à la limite geen onderscheid meer bestaan tussen het administratief dossier van betrokkene - dat natuurlijk wel elke feitelijk en juridisch detail bevat - en het besluit zelf, wat uiteraard een absurde redenering is. Een te extensief geïnterpreteerde formele motiveringsplicht gaat in die zin tegen de geest zelf in van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen - de bestuurde zou immers het bos niet meer door de bomen zien en al helemaal niets meer begrijpen van de motieven van het bestuur bij het nemen van de beslissing.

Er kan ter zake verwezen worden naar vaste rechtspraak van Uw Raad.

Cf. in die zin ook OPDEBEEK en COOLSAET

Een beknopte, maar duidelijke weergave van de motieven in de beslissing zelf volstaat; lange uitweiding[en] zijn niet noodzakelijk vereist. Zeker bij een gebonden bevoegdheid kan een beknopte motivering volstaan. De gegevens waarop de beslissing steunt moet worden vermeld, maar niet gedetailleerd. De verplichting tot formele motivering mag men immers niet verwarren met het bewijs van de feiten. De uitdrukkelijke motivering komt dus niet in de plaats van het dossier, maar moet wel berusten op de gegevens van het dossier die ten grondslag liggen aan de genomen beslissing.

[...] Dus de motivering moet afdoende zijn op zicht van de beslissing zelf: ze moet voldoende zijn om eventueel een zinvol beroep te kunnen instellen, voldoende om zich ten aanzien van de motieven te kunnen verdedigen. Die vaststelling bepaalt of er schending van de uitdrukkelijke motiveringswet is of niet.

Zo komt tot uiting de band tussen de verplichting tot motivering (de externe legaliteit) en tussen de verplichting van aanwezigheid van deugdelijke motieven (de interne legaliteit): de naleving van de uitdrukkelijke motivering vergemakkelijkt voor de verzoekende partij de controle op de naleving van de materiële motivering.

In die zin meent de verzoekende partij dat de formele motivering geschonden is, aangezien de beslissing zelf voortdurend over de 'ziekte' of 'medische problematiek' handelt, en nergens uit de thans bestreden beslissing blijkt over welke 'ziekte' of medische problematiek' het juist gaat. Verzoekende partij moet al het doktersadvies van verwerende partij lezen om iets te kunnen begrijpen van de thans bestreden beslissing.

Dergelijke manier van besluitvorming is misschien mogelijk in de ontvankelijkheidsfase, waar artikel 9ter, §3, 4° van de Vreemdelingenwet het expliciet mogelijk maakt een aanvraag onontvankelijk te verklaren met verwijzing naar het doktersadvies van verwerende partij. In die zin kan artikel 9ter, §3, 4° van de Vreemdelingenwet geïnterpreteerd worden als een afwijking op artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991.

In de gegrondheidsfase, quod in casu, is dergelijk artikel in de Vreemdelingenwet niet voorzien. De artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 dienen in casu dus ten volle hun uitwerking te vinden. In die zin dient dan ook te worden vastgesteld dat het in casu niet volstaat dat de bestreden beslissing een standaardmotivering hanteert en voor elke verduidelijking naar een "bijlage" verwijst, zonder dewelke de bestreden beslissing volstrekt onbegrijpelijk blijft.

[...] De bestreden beslissing handelt voortdurend over 'de ziekte' of 'medische problematiek'. Nergens wordt in bovenstaande beslissing ook maar één woord gerept over de effectieve aandoeningen van de verzoekende partij zoals het posttraumatisch stress[...]-disorder, spanningssyndroom met psychosomatische klachten (door schotwonde in buik), short bowel syndroom zoals omschreven in het verzoekschrift tot medische regularisatie dat werd ingediend dd. 6 januari 2011 en aangevuld werd op 31 december 2012.

Natuurlijk moet de verwerende partij niet elk detail van de ziekte vermelden [...], maar de naam van de ingeroepen ziekte en de reden waarom deze precieze ziekte niet aanvaardbaar zou zijn, is toch wel het minimum minimorum.

Bovendien is de bestreden beslissing een standaardmotivering en toont deze geenszins aan dat er rekening gehouden werd met de specifieke elementen van verzoekende partij zelf. Er kan in de beslissing geen enkele materiële of formele motivering teruggevonden worden waarin zou blijken dat dit wel het geval zou zijn.

Hoe kan de verzoekende partij met zekerheid weten dat bovenstaande beslissing handelt over haar aandoeningen?

Er wordt door de verwerende partij op geen enkele manier uiteengezet op welke feiten de thans bestreden beslissing genomen werd.

De verwerende partij hanteert echter een standaardmotivering om een medisch verzoekschrift ongegrond te verklaren.

De verwerende partij toont in haar beslissing [op] geen enkele manier aan over welke ziekte het handelt en waarom de ziekte van de verzoekende partij geen direct gevaar voor het leven zou betekenen.

Op geen enkele manier wordt er door de verwerende partij gemotiveerd, en zeker al niet formeel gemotiveerd, waarom de ingeroepen ziekte van de verzoekende partij niet levensbedreigend zou zijn.

Omwille van bovenstaande reden heeft de verwerende partij het zorgvuldigheidsbeginsel en artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 geschonden.”

4.2.1. De Raad merkt op dat verzoekende partijen op correcte gronden stellen dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing duidelijk het determinerende motief wordt weergegeven op grond waarvan deze beslissing is genomen. Er wordt, met verwijzing naar artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en een advies van een ambtenaar-geneesheer, immers vastgesteld dat uit het door verzoekende partijen voorgelegde medische dossier niet kan worden afgeleid dat eerste verzoekende partij lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit of aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar zij gewoonlijk verblijft. In het advies van de ambtenaar-geneesheer waarnaar in deze beslissing expliciet wordt verwezen en dat samen met deze beslissing aan verzoekende partijen werd ter kennis gebracht en waarvan de inhoud derhalve dient te worden geacht deel uit te maken van de motivering van de bestreden beslissing, wordt verder toegelicht op basis van welke concrete vaststellingen tot dit besluit wordt gekomen. Deze motivering is pertinent en draagkrachtig. Zij laat verzoekende partijen toe hun rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Het gegeven dat om een volledige kennis te hebben van de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen dient te worden overgegaan tot de lezing van een bij de beslissing gevoegd advies van een ambtenaar-geneesheer leidt, in tegenstelling tot wat verzoekende partijen lijken te veronderstellen, geenszins tot de vaststelling dat niet werd voldaan aan de formele motiveringsplicht. De bepalingen van de wet van 29 juli 1991 verhinderen immers geenszins dat ter motivering van een bestuurlijke beslissing in deze beslissing wordt verwezen naar een advies op voorwaarde dat – zoals in casu gebeurde – dit advies tevens ter kennis wordt gebracht van de rechtsonderhorige. Aangezien in het advies van de ambtenaar-geneesheer de aandoening die verzoekende partijen hebben ingeroepen en die door de artsen die zij zelf consulteerden kon worden vastgesteld wel degelijk wordt benoemd (*“short bowel syndroom”*) mist de stelling van verzoekende partijen dat met geen woord wordt gerept over de precieze aandoening waaraan eerste verzoekende partij lijdt feitelijke grondslag. Uit het advies van de ambtenaar-geneesheer blijkt ook dat deze kennis nam van het feit dat in een van de medische attesten die verzoekende partijen aanbrachten en dat werd opgesteld door een specialist *“maag-, darm- en leverziekten”* er sprake is van de nood aan psychiatrische begeleiding. De ambtenaar-geneesheer stelde echter duidelijk dat geen psychische aandoening werd gepreciseerd, zodat de loutere vermelding dat psychiatrische begeleiding nodig was niet toeliet een andere aandoening te weerhouden. Er moet ook worden geduimd dat de in casu bestreden beslissing een antwoord is op de aanvraag om machtiging tot verblijf die verzoekende partijen indienden via een op 5 januari 2011 gedateerd schrijven. Verwerende partij diende bijgevolg in deze beslissing geen standpunt in te nemen omtrent de medische problematiek die verzoekende partij aanvoerde in een andere aanvraag om, in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf te worden gemachtigd. In dit verband moet worden benadrukt dat de bewering van verzoekende partijen in hun feitelijke uiteenzetting dat zij bij aangetekend schrijven van 31 december 2012 nieuwe medische attesten overmaakten om hun eerder ingediende aanvraag te actualiseren geen steun vindt in de aan de Raad voorgelegde stukken. Een eenvoudige lezing van het schrijven van 31 december 2012 leert de Raad dat het zonder meer om een nieuwe machtigingsaanvraag gaat, ten aanzien van dewelke verweerder vermocht een afzonderlijke beslissing te nemen.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals deze voortvloeit uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond.

4.2.2. In de mate dat verzoekende partijen de motieven die de eerste bestreden beslissing onderbouwen inhoudelijk betwisten voeren zij een schending aan van de materiële motiveringsplicht, die in voorliggende zaak dient te worden onderzocht in het raam van de toepassing van de bepalingen van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Artikel 9ter van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

§ 1/1. De toekenning van een machtiging tot verblijf in het Rijk bedoeld in dit artikel kan worden geweigerd aan de vreemdeling die zich niet aanmeldt op de in de oproeping vastgestelde datum door de ambtenaar-geneesheer of de geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde of de door de minister of zijn gemachtigde aangestelde deskundige en hiervoor ten laatste binnen de vijftien dagen na het verstrijken van deze datum geen geldige reden opgeeft.

§ 2. Bij zijn aanvraag toont de vreemdeling zijn identiteit voorzien in § 1, eerste lid, aan door middel van een identiteitsdocument of een bewijselement dat voldoet aan volgende voorwaarden :

1° het bevat de volledige naam, de geboorteplaats en -datum en de nationaliteit van betrokkene;

2° het is uitgereikt door de bevoegde overheid overeenkomstig de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie;

3° het laat toe een fysieke band vast te stellen tussen de titularis en de betrokkene;

4° het is niet opgesteld op basis van loutere verklaringen van de betrokkene.

De vreemdeling kan eveneens zijn identiteit aantonen door verschillende bewijselementen die, samen genomen, de constitutieve elementen van de identiteit bepaald in het eerste lid, 1°, bevatten op voorwaarde dat elk bewijselement minstens voldoet aan de voorwaarden voorzien in het eerste lid, 2° en 4°, en minstens één van de elementen voldoet aan de voorwaarde voorzien in het eerste lid, 3°.

De verplichting om zijn identiteit aan te tonen is niet van toepassing op de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken. De vreemdeling die van deze vrijstelling geniet, toont dit uitdrukkelijk aan in de aanvraag.

§ 3. De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk :

1° indien de vreemdeling zijn aanvraag niet indient per aangetekende brief bij de minister of zijn gemachtigde of wanneer de aanvraag niet het adres van de effectieve verblijfplaats in België bevat;
2° indien, in de aanvraag, de vreemdeling zijn identiteit niet aantoont op de wijze bepaald in § 2 of wanneer de aanvraag het bewijs voorzien in § 2, derde lid, niet bevat;
3° indien het standaard medisch getuigschrift niet wordt voorgelegd bij de aanvraag of indien het standaard medisch getuigschrift niet beantwoordt aan de voorwaarden voorzien in § 1, vierde lid;
4° indien de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde in een advies vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk;
5° in de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.

§ 4. De vreemdeling wordt uitgesloten van het voordeel van deze bepaling, wanneer de minister of zijn gemachtigde van oordeel is dat er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat de betrokkene handelingen gepleegd heeft bedoeld in artikel 55/4.

§ 5. De in § 1, vijfde lid, vermelde deskundigen worden benoemd door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad.

De Koning stelt de procedureregels vast bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad en bepaalt eveneens de wijze van bezoldiging van de in het eerste lid vermelde deskundigen.

§ 6. Artikel 458 van het Strafwetboek is van toepassing op de gemachtigde van de minister en de leden van zijn dienst, wat betreft de medische gegevens waarvan zij in de uitoefening van hun ambt kennis krijgen.

§ 7. De aanvraag om machtiging tot verblijf in het Rijk bedoeld in dit artikel, afgelegd door een vreemdeling die toegelaten of gemachtigd werd tot een verblijf van onbepaalde duur, wordt, wanneer zij nog in behandeling is bij de Dienst Vreemdelingenzaken ambtshalve zonder voorwerp verklaard, tenzij de vreemdeling, binnen een termijn van zestig dagen te rekenen vanaf het inwerkingtreden van deze bepaling of vanaf de overhandiging van de titel waaruit het onbepaald verblijf blijkt, bij een aangetekende brief aan de Dienst Vreemdelingenzaken, de voortzetting van de behandeling vraagt."

Uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt dat de ambtenaar-geneesheer de diagnose van de arts die eerste verzoekende partij consulteerde – dat zij lijdt aan het short bowel syndroom waardoor zij buikklachten heeft – niet in vraag stelt. De controlearts lichtte evenwel toe dat deze aandoening ook zonder behandeling positief evolueert en geen risico vormt voor het leven en de fysieke integriteit van eerste verzoekende partij en dat wanneer er geen behandeling voor dit probleem zou bestaan in haar thuisland dit geen aanleiding kan geven tot de vaststelling van een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling. Deze analyse wordt door verzoekende partijen niet betwist. Zij geven wel aan niet akkoord te gaan met het standpunt van de ambtenaar-geneesheer dat hij op basis van de voorgelegde medische attesten geen aandoening die een psychiatrische begeleiding vergt kon weerhouden. Zij weerleggen echter de vaststelling van de ambtenaar-geneesheer niet dat in geen van de medische stukken die waren gevoegd bij de op 5 januari 2011 gedateerde aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd enige psychische aandoening wordt gepreciseerd. Zij stellen weliswaar dat een tweede aanvraag om machtiging tot verblijf werd ingediend en dat in het kader van die aanvraag de psychische problemen worden vastgesteld en uitvoerig besproken. Bij de bespreking van het eerste onderdeel van het middel werd er evenwel reeds op gewezen dat tweede aanvraag van verzoekende partijen om tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd los staat van de aanvraag waarop de in casu bestreden beslissing een antwoord vormt. De ambtenaar-geneesheer kon zich bijgevolg beperken tot een onderzoek van de medische problematiek die werd gediagnosticeerd in de eerste bestreden beslissing.

De Raad wijst er voorts op dat in het eerste deel van het advies van de ambtenaar-geneesheer expliciet wordt gesteld dat de aangevoerde aandoening "geen risico vormt voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene" en dat "zelfs indien er geen behandeling is in het thuisland, [...] dit niet [betekent] dat betrokkene onmenselijk of vernederend wordt behandeld". Verzoekende partijen kunnen dan ook niet

worden gevolgd in hun standpunt dat de aangestelde ambtenaar-geneesheer zich louter heeft beperkt tot een onderzoek van de vraag of de eerste verzoekende partij lijdt aan een ziekte die direct levensbedreigend is en geen aandacht heeft besteed aan de vraag of er een reëel risico bestaat op een onmenselijke en vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in haar land van herkomst. Wanneer de controlearts oordeelt dat een gezondheidsprobleem strikt genomen geen behandeling vereist omdat het een aandoening betreft die ook zonder behandeling positief evolueert en de medische problematiek van die aard is dat het ontbreken van een adequate behandeling in het land van herkomst van een vreemdeling geen aanleiding kan geven tot een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling dan dient hij uiteraard geen standpunt in te nemen omtrent de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van de medische zorgverstrekking in dat land. Verzoekende partijen kunnen bijgevolg niet nuttig verwijzen naar arresten van de Raad waarbij beslissingen van verwerende partij werden vernietigd omdat louter werd onderzocht of een aangevoerd gezondheidsprobleem levensbedreigend, vergevorderd of kritiek was en waarbij niet werd nagegaan of de medische problematiek gevolgen kon hebben voor de fysieke integriteit of aanleiding kon geven tot een onmenselijke en vernederende behandeling bij het ontbreken van een adequate behandeling in het land van herkomst.

Het feit dat de ambtenaar-geneesheer tevens heeft aangegeven dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM), om tot de conclusie te komen dat het verwijderen van een zieke vreemdeling in strijd is met artikel 3 van het EVRM, een aandoening *“die levensbedreigend is gezien de kritieke gezondheidstoestand of het zeer vergevorderde stadium van de ziekte”* vereist kan geen afbreuk doen aan de voorgaande vaststelling dat hij in voorliggende zaak wel degelijk een toetsing heeft doorgevoerd aan de criteria die in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet zijn opgenomen.

Daarnaast moet nog worden gesteld dat verzoekende partijen er terecht op wijzen dat de ambtenaar-geneesheer, overeenkomstig artikel 9ter, § 1, vijfde lid van de Vreemdelingenwet, indien hij dit nodig acht een vreemdeling *“kan”* onderzoeken een bijkomend advies *“kan”* inwinnen van deskundigen. Het komt alleen aan de ambtenaar-geneesheer toe te beslissen of hij van deze mogelijkheden dient gebruik te maken. Het feit dat de ambtenaar-geneesheer oordeelde dat dit niet vereist was leidt in casu niet tot de conclusie dat artikel 9ter van de Vreemdelingenwet werd geschonden of dat de bestreden beslissing geen correcte feitelijke grondslag heeft.

De uiteenzetting van verzoekende partijen laat niet toe te concluderen dat het determinerende motief in bestreden beslissing niet is gebaseerd op correcte gegevens, dat de beslissing kennelijk onredelijk is of zij werd genomen met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet blijkt niet.

4.2.3. Nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing kunnen verzoekende partijen ook niet worden gevolgd waar zij stellen dat het redelijkheidsbeginsel werd geschonden (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

4.2.4. Aangaande de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden gesteld dat het toekomt aan de vreemdeling die een aanvraag om machtiging tot verblijf, in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, indient om deze aanvraag met alle nuttige stukken te onderbouwen. Wanneer hij meent dat verscheidene gezondheidsproblemen kunnen worden ingeroepen dan komt het hem toe dit duidelijk aan te geven en elk van deze problemen met de nodige medische verslagen of andere overtuigingsstukken te onderbouwen. De door verweerder aangestelde ambtenaar-geneesheer dient niet in de plaats van de betrokken vreemdeling de machtigingsaanvraag te staven. Indien de ambtenaar-geneesheer vaststelt dat in een medisch attest een behandeling wordt voorgesteld die niet correspondeert met de aandoening die in een voorgelegd medisch attest wordt omschreven dan rust op hem geenszins de verplichting om na te gaan of de betrokken vreemdeling eventueel nog een ander gezondheidsprobleem heeft dan datgene wat uitdrukkelijk werd aangegeven en waarop de aanvraag is gegrond.

Met verwijzing naar de bespreking van de vorige onderdelen van het middel, moet voorts worden gesteld dat de aanvraag om machtiging tot verblijf die verzoekende partijen hebben ingediend op een

zorgvuldige wijze werd onderzocht en de aangebrachte gegevens werden getoetst aan de in artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalde criteria.

Een schending het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

4.2.5. Inzake de aangevoerde schending van het artikel 3 van het EVRM merkt de Raad op dat het EHRM reeds oordeelde dat deze verdragsbepaling niet het recht waarborgt om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, hetgeen in voorliggende zaak gelet op voorgaande vaststellingen niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn (EHRM 27 mei 2008, nr. 26.565/05, N./ Verenigd Koninkrijk).

Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

De aangevoerde middelen zijn ongegrond.

5. Korte debatten

Verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien september tweeduizend dertien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK